



Yazda Youm - 2

Yazıyorum 2. Sayı -Bu sayının yazarları:

Ayşe Selcan Yozgatlı- Karasinek

Bilinmeyen- Bilinmeyenden Bilinmeyen

Buse Fidan- Çatışma

Derin Dalgıç- Ceza

Doğa Karadeniz- Depresif

Ege- Benim Masam

Elif Turğut- Yargı

Enes Buğra Gül- Bekleyiş

Fatma Nur Kablan- Kibritten Kafes

Genç Liberteriyen- Neden Kapitalizme Bu Kadar Düşman Edildik?

İlke Kayra Aktürk- Aforizmalar

Kutay Sapancı- Dünya

Sedef Eylül Aslan- Yoldaki Ayna

Selin İlçi- Anksipati

Üvercinka – Çatışma

Zer0- Bilinmeyen Sevgiliye Mektup

Zeynep Güzel- Altından Bir Çelenk

ŞİİRLER

Ahsen –Özgür Değiliz

Başak Özdemir- Zamannın Pahlı Zinciri

Buse Fidan- Asena'ya Şiir

Cihan Albayrak- Tesadüf

Elif Turğut- Şikayetim Var/ Yarının Bilimezliği

Enes Arslanoğlu- Yarına Kaldı

Enes Bekir Tanrıverdi/ Oğuzhan Keskin –Çatışma

Engin Atamer- Kafamdaki Ses

Esmâ Nur Demir- Çağrışım

Fatmagül Çakır- Deniz Kenarında

Görkem Camadan- Gül ve Mum

İlayda Nur Arslan/Melike Zeynep Turhan/ Elifsu Zeynep Satılmış- Son Kez

İlke Kayra Aktürk –Ufuk /Solfej/Badem Kokusu

Mehmet Türkmen- Ferit Ali Şair- Kendimle Çatışmam

Üvercinka'nın Sevda Köşesi

TARIŞ(I)YORUM- Doğa ve Ahsen/ Rus Edebiyatı

KARA SİNEK

Ayşe Selcan Yozgath

İnsanı bunaltan ve ruhunu sıkan öğlen ateşi, ağaç yapraklarıyla çevrili küçük kulübenin odalarını kuş cıvıdamalarıyla birlikte olağanca dolduruyordu. Ahşap kaplı bu çürümüş barınak, duvarlarını içinde bulunan yeni ve tek sahibine daraltırken, sahibinin bulunduğu durumda yalnız başına oturmaktan başka çaresi kalmıyordu. Oturup hiçbir şey yapmamayı planlayan bu adam aslında kendi içinde fark etmeksizin ruhunun kayboluşuna neden oluyordu.

Bir anda nedensizce sessizliğini bozarak eskiden babasıyla çıktığı orman yürüyüşlerinde söyledikleri şarkıyı mırıldanmaya başladı. O söyledikçe onun bu ıslık gibi gelen sesine dallarda mutlu mutlu öten kuşlar, otlarda yürüyen türlü böcekler eşlik etmeye başladı. Böylece o vakitlere kadar parıldayan orman, hayatı canlı renklere boyadı. Ama ne yazık ki mırıldanan gencin bu huzurlu tabloya ayıracak ve hayata karşı umut bağlayacak ne vakti vardı ne de tahammülü yeterdi.

O şu anda kapalı bir kutuda sıkışarak karanlığın onu bir an önce yiyip bitirmesini ve içinde zerre mutlu olmak istemediği bir durumda bulunmayı tercih ediyordu. Bunu tam olarak neden istediğini bilemiyordu ama kafasında en azından sebep olarak yorumladığı bir olay vardı. Genç adam düşünemediği için aslında içinde büyüyen kara deliğin oluşma süreci olaydan birkaç gün öncesine dayanıyordu ama o bunu bilmiyordu. Yoksa insan neden durup dururken evde birlikte yaşadığı diğer hayatları kendi iradesiyle farklı bir boyuta göndersindi ki?

Dışarıda duyduğu cıvıltılar onu iğrendirmeye başlayınca sinirli ama yavaş adımlarla çalılıarın oraya kadar yürüdü ve yukarı baktı. Gözüne güneş ışınları girince içinden lanet etti. Kafasını farklı yere çevirip onu rahatsız eden şeylerin kaynağını bulmaya çalıştı ama her yerden ses geliyordu. Hepsini tek seferde durdurmak için bağırmaaya çalıştı fakat sesi çıkmıyordu. Belki de artık kendisinininki de dahil bir ses duymak istemiyordu. Bu yüzden hiç düşünmeden nerede olduğunu bildiği, babasının tüfeğini almaya gitti. Böyle bir yerde, ormanın kenarında yaşamının beraberinde getirdiği avcılık görevini babası üstlenmişti. Birkaç yıldan beri de bu genç, babasıyla birlikte gider ve avlanmanın kurallarını, tüfeğin

kullanımını öğrenmeye çalışırdı. O zamanlarda tüfekle ilgili düşündüğü üzerindeki kurumuş lekelerdi. Tekrar elinde tuttuğu bu canavara bakınca yeni kuruyan lekeler vardı ve bunlar birazcık elinde yapışkan hissi oluşuyordu. Birkaç gün önce yaşanan olayın üzerinden sonra tüfeğin içinde kalanlara baktı ve onları istekle ağaç dallarına doğru ateşledi. Her bir vuruşunda hiçbir şey hissetmedi ya da belki sadece küçücük haz almış olabilirdi.

Son atışında kulağındaki çınlamayla derin nefes aldı. Kuşlar artık yoktu. Sadece kaçarken çarptıkları ve yere inmesini sağladıkları yaprak parçaları vardı. Böcekler susmuş yuvalarına girmişlerdi. Hepsinin ardından gerçekten de sessizlik etrafa yayılmıştı.

İçeri girdiğinde tüfeği yerine koyup tekrardan oturdu. Burnuna çürük vişne kokusu doldu. Bugünlerde alıştığı bu kokunun evin içinde daha yoğunlaştığını fark etti. Fakat bunu önemsemedi çünkü ne de olsa eninde sonunda buna da alışacaktı.

Bir anda duvardaki kara büyük şeyi görünce gözü onda takılı kaldı. Bu her detayıyla gördüğü koca ve simsiyah bir sinekti. İçeriye nereden geldiğinin bir önemi yoktu ama genç adam onun neden burada olduğunu hemen anladı. Kara sinek şimdi havalanıp onun yakınında bir yere kondu. Genç bundan rahatsız olmadı. Hatta sinek onun kulağının kenarında öterken ya da tenine dokunurken bile kıpırdamadı.

Dışarıda güneşi çoktandır yutan karanlık vardı. Simsiyah ve derindi. Işığı yanmayan kulübenin içinde yalnız ve boş duran adam da çürümeye başlamıştı. İki günden beri hiçbir şey yeyip içmeyen adamdan daha aç olan türlü türlü küçük hayvanlar da bu bedene tırmanıyorlardı. Kara sinek adamın bazen saçlarında bazen ise omuzlarında durup kendini lider gibi hissedirdi.

Bu genç adam teninin üstünde gezen, onu kemiren hayvanları önemsemeden gün içindeki ilk defa yaptığı bir eylemi gerçekleştirdi. O da düşünmekti. Neden hayatının bu yönde ilerlediğini düşündü. Bunu kendi mi yapmıştı yoksa içinde duyduğu onu sömüren karmaşık hisler mi ele geçirmişti. Fakat onca yıl birlikte yaşadığı yaşamları sevip, onlarla mutluken bir anda gelen karanlığın gücüyle her şeyi bitirmek fazla mantıksızdı. Sürüklendiği bu kara boşluğun nedeni kader miydi yoksa irade mi? Bilemiyordu çünkü hiç bu kadar derinden hissetmemiş, hayatı boyunca kendini sorgulamamıştı. Bu yüzden biraz suçlu olabilirdi. Fakat genç, suçun kendinde olduğuna inanmıyordu ya da inanmak istemiyordu. Bu durumdan sıkılmıştı. İleriyi düşünmek, yaşamak onu daha çok tüketirdi. Her şeyi bitirmediğini biliyordu. Fakat bir çözümü vardı. Hayatında iradesiyle verdiği belki de son kararı çoktan düşünmüştü.

Kalktı ve yolunu bildiği mutfağa bir yerin ışığını açmadan gitti. Bu adımlar onu daha çok kuyunun dibine çekiyordu. Fakat ruhsuz beden bunu istiyordu.

Yan odada duran zamanın dışından çıkmış kadavralara göz ucuyla bakıp elindeki kibritle onlara bir daha ateş attı ve evden dışarı çıktı. Biraz geri kaçarak soyulan deri ve yaralı çıplak ayaklarıyla toprağa bastı. Şimdiden turuncu ışık belirginleşmeye başladı.

Küçük bir zaman diliminden sonra havanın sıcak olmasıyla birlikte çıkan yangının kıvılcımları genç adamı terletmeye başladı. Daha fazla terlemeden her şeyi sonlandırmak için kendini dinledi ve son kez ileriye adım atarak sıcak karanlığın onu tamamen içine almasına izin verdi.

Bilinmeyenden Bilinmeyen

Hayatta sır, matematikte x olan bilinmeyenler...

Gerçekten bilmek, öğrenmek ister miyiz o x'leri ya da onlar öğrenilmek istenirler mi?

Belki de...

Onlar da kalabalığın içinde yalnız kalmak, kendiyle kalmak, insanların arasında kaybolmak istiyorlardır. Her x bilinmek için midir? Kaçmıştır belki de bilinenlerden, gerçeklerden.

Gerçekleri görmüş ama beğenmemiş olacak ki hâlâ bir bilinmeyen. Belki de o kadar çok bilinenin arasında kaybolmak istemeyip, kendi bilinmezliğinde soluklanmak ona daha güvenli gelmiş olabilir. Bilinmeyen bile bilinmek istemezken sizce bizim gibi insanlar niye bilinmek, anlaşılmak istiyor?

Merak ediyorum.

ÇATIŞMA **Buse Fidan**

(...) Ama bu nasıl olabilirdi? O ne zaman kötü bir şeyler olacağını söylese hep haklı çıkıyordu. Daha öncesinde tam hastaneden çıkacağım sırada “ Bu gün Kadıköyü’nde deprem olacak.” demişti. Ve ben daha ne olduğunu bile anlayamadan - elleri cebinde, ıslık çalarak – yanımdan uzaklaşmıştı. O gün nereye gideceğimi nereden biliyor oluşu da ayrı bir bulmacaydı.

O gün kötü bir şeyler olacaksa bunu her zaman öncesinden (Nasıl olduğunu asla anlayamadım.) bir şekilde biliyor ve yanıma gelip sanki çok doğal şeylerden bahsediyormuşçasına gelecekle ilgili olaylardan bahsediyordu. Üstelik bunu yaparken o kadar rahat bir tavır sergiliyordu ki aklınızı yitirmemek elde değildi. Fakat beni asıl delirten şey şu ki; ona bu konu hakkında yüzlerce - hatta belki de binlerce - soru sormama rağmen asla tatmin edici yanıtlar vermiyor, canının istediğini yanıtlayıp canının istemediğine çenesini bile yormaya gerek görmüyordu. Ve bunu bir tek bana yapıyordu. Neden?! Benimle oynuyor muydu? Yoksa yardım mı etmeye çalışıyordu. Anlayamıyordum. Yardıma ihtiyacı olan o muydu yoksa ben miydim? Bilemiyordum...

Bugün de aynısını yaptı. Bana bir taş verdi. Böyle parlak, dikkat çekici bir şeydi. Fakat maddi bir değerinin olmadığı da belliydi. Sonra da aynen şöyle söyledi:

“Bugün Üsküdar’da toplanacaklar. Biliyor musunuz profesör? Hayat tuhaf şaşırtmacalarla doludur. Örneğin bu taş; ne maddi bir değeri var ne de güzel (...) ancak bu değersiz, iki kuruşluk, çirkin taş bazen sizi onlardan koruyabiliyor...”

Ve tuhaf ötesi bir kahkaha attıktan sonra devam etti:

“ Tanrı çok tuhaf bir varlık değil mi? Hep umulmadık taşlara baş yarma gücü veriyor.”
Daha sonra aniden durgun gözlerle bakmaya başladı. Bu ürkütücüydü... ve bir ömür gibi geçen o iki dakika sonrasında sanki hiçbir şey olmamış gibi yanımdan uzaklaştı.

Artık karıştırıyordum. Hasta olan ben miydim yoksa o muydu? Ya da benim yalnızca gözümü açacak birine mi ihtiyacım vardı? Bilmiyordum. Ancak bütün bunların aksine bildiğim tek bir şey vardı ; bir konuda haklıydı:

Tanrı tuhaftı. Çünkü hep umulmadık taşlar baş yarıyordu. (...)

CEZA

Derin Dalgıç

Okulun bahçesindeyim. Bir grup erkek bahçenin sağ tarafında futbol oynuyor. Bahçenin bazı yerleri ıslak ve toplar sürekli oraya geliyor. Çocuklar bu çamurlu topa aldırış etmeden oynamaya devam ediyorlar. Bahçede kuru bir soğuk var zaman zaman da sert rüzgârlar esiyor. Top oynayanlar zangır zangır titriyorlar ama yine de oynamaya devam ediyorlar. Şimdi C bloğun önüne geldim. Bu kısmı ana bahçeye göre daha çok seviyorum çünkü bir tarafı Beylerbeyi Sarayına ve Boğaz Köprüsüne diğer tarafı ise Boğaz manzarasına, yola bakıyor. Bu bahçe diğer bahçe gibi boş değil. Farklı yükseklikleri olan, bahçede yola göre daha üst kısımda daha fazla ağaç var yedi tane. Bir de çıkmamızın yasak olduğu üst bahçe var. Bu bahçenin bir ucu C, diğer ucu ise A bloğa çıkıyor. Çıkmamız yasak olduğu için tam betimleyemiyorum. Orası öğretmenlerin izole olduğu yer. Son olarak da en arkada otopark var. Orası sarayın alt kısmını ve denizi aynı anda görüyor ve çok sessiz.

DEPRESİF

Doğa Karadeniz

Gün geçtikçe daha çok yoruluyorum. Asırlardır milyonlarca insanın sığabildiği bu dünyada kendime yer bulamıyorum. Ruhum bedenime fazla geliyor. Ben hayatımızı genel olarak bir eve benzetiyorum. Kimisinin rengarenk çiçeklerle dolu, içerisinden neşeli sesler geliyorken kimisinin ki harabe olabiliyor. Ben de kendi evimin enkazlarıyla baş başayım. Evet benim de evim renklerle doluydu ama ne zaman deprem oldu ne ara o kadar moloz çıktı

bilmiyorum. Hatta hayatım koca bilinmezliklerle dolmuş ama ben fark etmemişim. Hayat senenin başında koyduğum sorumluluklar silsilesi ile geçiyor. Bir rutin oluşturmuşum, kendimi onun içinde boğuyorum. Yaşamak istediğim duygular kesinlikle bunlar değildi ama elimde değil. İlerlemeye çalışıyorum ama etrafım koca bir hiçlik ve burada ne yapılır bilmiyorum. Bildiğim tek şey düşmekmiş gibi geliyor. Bu durumda artık katlanılmaz bir acıya dönüştü. Eski beni arıyorum, nerde benim içimde çalan şarkılar nerde benim içimdeki güçlü umutlar? Oturdum sesimi, cesaretimi, özgürlüğümü bekliyorum. Beklemenin zamanı mı, bu karanlıkta zamanın bir önemi var mı emin değilim ama izleri izlemek dışında elimden bir şey gelmiyor. İçimde biraz özlem var çocukluğuma, biraz küskünlük var oradaki kıza, biraz kırgınlık var beni buraya koyan ilahi güçlere.

BENİM MASAM

Ege

Ben masama camları Bakırköy'ün dar bir sokağına açılan evimin içindeki bahar kokusunu, ,çocukluğumdan beri tadı değişmeyen simidi, evin içinde başlayacak olan o tatlı telaşı koydum. Bahar kokusunun yokluğunda hayata tahammül edebilecek kadar kitap, telaşınızda yanında götürenlerin şerefine bir kadeh bırakıyorum. Masadan kalkanlara, kaçanlara ya da masadan kalkamayan fakat ruhunu, dilini susturanları ve etrafındakilere korkuyla hükmetmeye çalışan masa sakinlerine tahammülüm kalmadığı gün bu masayla beraber gerçekleri, hayallerimi ve bu evdeki o huzurlu bahar kokusunu kiraya vereceğim. Aslında bütün yük zihnimde, yaşamaktan değil nefes almaktan yorulmuş kalbimde. Belki yeni bir masa kurarım, belki de bir yerde benim için kurulmuş bir masa vardır. Ben de bir masaya aitimdir değil mi? Yeniden gülmekten korkmayacağım bir hayat var mıdır? Mevzu masadan kalkanlar değilmiş aslında, kalkarken devirdiklerinde, masada kalanları huzursuz etmekmiş. Mevzu sevgi değilmiş, sevginin yokluğu değilmiş; çünkü hiç bir zaman masada sevginin esâmesi bile okunmamış. Belki sevginin olmadığı bir masaya katlanabilirim ama korkunun boyunduruğu altındaki hiç bir masada da benim esamem okunamaz . Günün sonunda her ne olursa olsun masayı son terk eden ben olmayacağım .

YARGI

Elif Turğut

İnsanlar birbirlerini sürekli yargırlar. Neden böylesin neden şöylesin, çok konuşmuyorsun, insan içine girmiyorsun, seni daha çok konuşurken görmek istiyoruz... Ama kimse nedendir bilinmez kendi davranışlarına bakmaz hep başkasını yargılar. Oysa bir düşünseler herkesin

karakteri kendine hastır. Kimi insanlar aşırı dışa dönüktür, hiç susmaz her konuda dur durak bilmeden konuşabilir, her ortama yadırgamadan girebilir, birçok arkadaşı vardır; kimileri ise içe dönüktür kafasının içinde yaşar, insan içine girmez, onlarca insanın içinde bile tek başına kalmayı tercih edebilir. Ancak bir kişinin içe dönüklüğü; çekingenlik, utangaçlık ya da asosyallik olarak tanımlanabilir mi? Bence tanımlanamaz. Benim kanaatim göre gerektiği yerde net bir şekilde az ve öz konuşmak en iyisidir ya da insanlarla kuracağım samimiyetsiz, çıkarıcı, sahte ilişkiler yerine yalnızlığı yeğlerim. Nasıl ki dışa dönükler dışa dönük olduğu için yargılanmıyorsa veyahut itici eleştirilere maruz kalmıyorsa benim de içe dönüklüğü tercih etmem içe dönüklüğümün yargılanmasını gerektirmez.

BEKLEYİŞ

Enes Buğra GÜL

Önümde duran beyaz kağıt, doldurmanın yarımını doldurmak kadar zor olduğu boş bir kağıt. Yaptığım ve yapmak zorunda olduğum onlarca işin arasında isteklerimi dilediğimce yarınımaya doldurmak imkânsız bir hayal gibi...

Yapmam gerekenleri yapmadığım için aptal hissederek ve vicdan azabı çekerek yapmış olduğum davranışlarım içinde günün sonunda mutsuz bir şekilde başımı yastığa koymayı bekliyorum sadece. Yirmi dört saat yetmiyor en azından mutlu etmeme kendimi, şimdi düşündüm de kendimi mi yoksa onları mı mutlu etmeye çalışıp başarısız oluyorum, bilmiyorum. Bugün de bilmediğim gibi yarın da bilemeyeceğim. Kalan yarınlarımın güzel ve mutlu geçeceğini umduğum, bir kuş kadar özgür olabileceğim bilinmeyen yarınlarımı bekliyorum.

Kibritten Kafes

Fatmanur Kablan

Bir kuş kadar özgür olmak, kendi hür iradesiyle uçabilmek çoğu kişinin hayali hatta rüyalarının ana konusu. Peki neden? Ulaşımındaki masraflardan kaçınabilmek, dağda bayırda ya da bir ağaç dalında bedavadan hem de vergi ödemededen oturabilmek, sabah yediğini akşam unutarak yaşayabilmek için mi? Neden olmasın. Şimdi sebepleri sayarken mantıklı gelmedi değil. O zaman neden yapmıyoruz daha doğrusu yapamıyoruz.

Maddi nedenleri bir kenara bırakırsak, bizi bulduğumuz yere bağlayan, tüm bu özgürlüklerin sınırını çizip, etrafımızı çevreleyen sorumluluklarımız var.

Doğup büyüdüğümüz ev, ailemiz, arkadaşlarımız, koskocaman bir vatan bizden ona hayırlı bir evlat, anne ya da baba, abla ya da abi veyahut nitelikli bir çalışan olmamızı bekliyor. Senelerce sana eğitim vermiş öğretmenlerin, her türlü ihtiyacını karşılamış annen baban, her derdini dinlemiş arkadaşlarına olan bu borçları nasıl ödeyeceksin, uçarak mı?

İşte bunlar seni kibritten parmaklıkları olan bir kafese kapatıyor. Her şeyden bir anda kurtulabilirsin. Tek yapman gereken, o ateşi yakmak. İlk başta boyunu aşan alevlerin arasında kalacaksın, belki de birçok anın bu alevlerin arasında yanıp tutuşacak. Ama sonunda etrafında, üzerinde hiçbir şey kalmazken sen kendini tüm çıplaklığıyla göreceksin. Ancak o zaman yüklerinden kurtulup bir tüy kadar hafiflediğinde ayakların yerden kesilebilir.

Uçtuğunu hissettikçe mutlu olacaksın. Yeni topraklar, yeni insanlar tanıdıkça dönüp tekrar tekrar teşekkür edeceksin seni yakıp yıkan bu ateşe, diyar diyar gezdiren bu rüzgara... Artık gözünle gördüğün, iliklerine kadar yaşadığın bu hayat seni o kadar kör edecek ki dünyanın yuvarlak olduğunu unutacaksın. Başladığın noktaya geri döndüğün zaman açılacak gözlerin. Soğuk hava ciğerine dolarken nefes borunu sıkkan o acı anlatacak sana olup bitenleri. Olduğun yerde durdukça bunca zaman sana yol arkadaşlığı etmiş rüzgar seni düşman belleyecek. Bir duvarı aşmak ister gibi yıkıp geçecek gençliğinin üzerinden. Sen donmaya devam ederken doğduğun topraklar anılarıyla saracak ayazdaki bedenini, uzak dağlar da yalnız bir mezar taşı olacaksın.

Yalnızca uçmak istemek. Masum, küçücük bir istek bu kadar korkunç olmamalı değil mi?

NEDEN KAPİTALİZME BU KADAR DÜŞMAN EDİLDİK?

Genç Liberteryen

Sosyal medyada gezinirken genellikle şunu görürüz: “Esnaftan almak varken neden x markasından alıyorsunuz? Siz kapitalizmin kölesi olmuşsunuz” ya da “Kapitalizm bisikleti sevmez çünkü bisiklete binen insan sağlıklı olur.” ... Bu tarz tabirleri, insanlara girişimcilik

hakkında tavsiyeler veren sayfalarda bile bulabilirsiniz. Peki, amacı girişimlerde bulunacak insanlara tavsiye vermek olan hesapların dahi kapitalizme bu kadar saldırmasının sebebi ne? Günümüz dünyasında gelişmiş ülkelerin çoğu kapitalizmi benimsemiş durumda. Çoğu insan yaşadığı ülkedeki ekonomik sıkıntılardan dolayı göç tercihlerini bu ülkelere yana kullanıyorlar. Bu ülkelerdeki zenginliği ve refahı görüyorlar ve onlar verilen ilk fırsatta bu ülkelere gidiyorlar. O halde, bu zenginlikleri o ülkelere veren düşünceye yani kapitalizme neden düşmanlar?

Öncelikle Kapitalizmin kısaca tanımından başlayalım.

Kapitalizm, üretim araçlarının özel mülkiyete ve bunların kâr amacıyla işletilmesi fikrinden doğan düşüncedir. Bu tanım çoğu kişi için sıkıntı yaratmıyor hatta bu tanım benimseniyor fakat bir o kadar kişi de aktarılan tanımın tersine işlediğini söylüyor. Neden çoğu insanın kapitalizm denince aklına mutsuz işçiler, açlık ve fakirlik içinde yüzen işçiler ve hayatın zevkini çıkararak zenginler geliyor? Normal koşullarda, aldığı maaşla hak ettiği gibi yaşayabilen, her ay küçük miktarlar ödeyerek taksitle lüks arabalar alabilen insanların aklımıza gelmesi gerekmez mi? Bu durumun meydana gelmesinin elbette pek çok sebebi vardır ama bu durumun en büyük sebebi başarısız olduğu sanılan anti-kapitalist propagandanın başarılı olmasıdır.

Sovyetler Birliği'nin yıkılışıyla Soğuk Savaş dönemi sona erdi ve anti-kapitalist fikirler başarısız oldu. Çoğu kişi bu durumun hâlâ geçerli olduğu kanaatinde ama bu durum yanlış. Anti-kapitalist fikirler uygulamada başarısız olmuş ve insanlığa açlık ve sefalet getirmiş olabilirler ama bu onların propaganda alanında başarısız olduğu anlamına gelmez. Anti-kapitalist fikirler, kapitalizmin bir şeytan olduğunu ve insanlara zenginlik getirdiği halde yıkılması gereken bir sistem olduğunu insanların aklına sokmayı çok iyi başardı. Üstelik bunu kapitalizmin getirdiği zenginlikler içinde yaşayan insanlara yutturdular. Yirminci yüzyılın başlarında ve ortalarında anti-kapitalist fikirlerin sahip olduğu saldırganlık yerini medya propagandası ve akademiye bıraktı. Anti-kapitalist fikirlere sahip olan kişilerin medyada ve akademiye daha aktif bir şekilde yer almaya başlamaları, kendi fikirlerini filmler ve dizilerle daha şirin göstermeleri ve alttan alta basit kapitalizm eleştirilerini hikayeleştirerek insanların önüne koymaları kapitalist yöntemlerle zenginleşmiş bölgelerdeki insanların dahi kapitalizm karşıtı fikirleri desteklemesine sebep oldu.

Kapitalizm sayesinde günümüzün zengin ülkelerinden biri haline gelmiş olan ABD, bugün anti-kapitalist fikirlerin yükselişi sayesinde günden güne fakirleşiyor, faizler artıyor, alım gücü azalıyor ve enflasyon ABD tarihinin en yüksek seviyesine ulaşıyor. Bu duruma rağmen dünya

medyası tüm bu fakirleşmenin nedeninin kapitalizm olduğunu utanmadan söylemeye devam ediyor.

Medya, kapitalizmi şeytanlaştırırken; akademisyenler taraflı yayınlar hazırlayarak, kendi fikirlerine uygun öğrenciler yetiştirerek toplumu kapitalizmden soğutuyor ve kendi fikirlerinde olmayan kişilerin akademide yer almasını engelleyerek görüşlerinin gelecekte de hakim konumda olmasını sağlıyorlar (düşünün bugün iktisat, ekonomi, işletme ve siyasi bilim okuyan öğrenciler serbest piyasaya karşı bir fikirle mezun oluyorlar ve yine bu kişiler bizim yarınlarımızda yönetici olacaklar). Bugün sadece ülkemizde değil tüm dünyada sosyoloji, siyaset bilimi ve ekonomi gibi bölümlerde anti-kapitalist fikirlere karşı olan öğrencilerin yükselmesi neredeyse imkansız durumda. Bu durumun doğruluğunu liberal fikirlere sahip akademisyenlerin anti-kapitalist akademisyenlere göre çok daha azınlıkta olmasından anlayabilirsiniz.

Kapitalizmin ürünlerine örnek olarak gösterilebilecek olan Netflix gibi platformların anti-kapitalistler tarafından propaganda aracı olarak kullanılması onların başarılı bir yol izlediklerinin delillerinden biri olabilir. Bu durumda bizlerin üzerine düşen görev bu platformların aslında kapitalizmin bize sağladığı ürünlerden olduğunu insanlara göstermek ve bu platformlarda bizim fikirlerimizi destekleyen ve yaymak isteyen insanların bu işe devam etmeleri için gereken motivasyonlarını sağlamaktır.

İşin akademi kısmına gelirsek öncelikle okulların özelleştirilmesi ve öğrencilere serbest bir bilim ortamı hazırlanmalı. Öğrencilere verilen özgür ve serbest ortam öğretmenlere de sağlanarak sorgulayan, araştıran, kolay kabullenmeyen öğrencilere sahip olmalıyız. Temelden özgürlüğe ve sorgulamaya aç öğrenciler yetiştirirsek geleceğe bir o kadar umutla bakabilir ve yersiz olan anti-kapitalist fikirleri yenebiliriz

AFORİZMALAR

İlke Kayra Aktürk

“Duygusuz” kelimesini söyleyen her bir insan bile bilmiyordu ki “Nefretin de” bir duygu olduğunu Madam Cruel... Benim size “Sevgiyi” layık görmediğim gibi bilmiyorlardı.

♠Yazar, piyonları, ana kadroyu yüceltmeleri için yaratmıştı. Oysa her bir karakterin kendine özgü bir hikayesi vardı. Gayret edip başaramadıklarında, pes etmeleri yahut ısrarla devam etmeleri gibi... Doğru. Başarmak sadece ana kadroya özeldi değil mi? Yazar, ana kadro için

gayretli ve inanan insanları harcamıştı. Biz piyonlar olmasak bu ana kadro parlamazdı değil mi?

Ölüm Sonatının verdiği belirsizliğin içindeyim. Verdiği huzur ve rahatlık ruhumun boşluğundaki hüzdür.

Göz yaşı yerini kuraklığa bıraktıktan sonra ölü bedenler çürümeye dururdu... O vakitlerde ölü bedenler, bilmem kaç ceset kokusuna kokularını katardı. Bu yazdıklarımın sona bir ölüm, kaç kişinin göz yaşı olurdu? Bana kalırsa kimsesizler mezarlığından farksız, unutulmuşların yazgısındaki asıl ölümler olurdu... ..

Caído; Orta Çağ'da yaşayıp büyümüş genç bir piyanisttir. Kilisenin seçilmiş 7 insanının ihaneti ardından "Kanlı Kule" de 13 gün sonra giyotin ile öldürülecektir. Ölümün verdiği kasvet üzerine Venganza ona rehberlik etmiş ve kısa süreli yaşantısına küçük bir umut ışığı olmuştur.

-Canın çok yanıyor değil mi Caído?

-Evet bayım, yorulmuş bir ruhun beden kafesinden ayrılışı gibi canım çok yanıyor...

-Senin hatan Caído, onun sevgisine inanmaman gerektiğini sana defalarca kez söylemiştim...

-Ben, sadece inanmak istemiştim bayım. Birisinin gerçekten beni sevebileceğine inanmak istemiştim.

YOLDAKİ AYNA

Sedef Eylül Aslan

Yağmurlu bir akşamda herkes telaşla koşuştururken birden düştüm yere. Uzun süre kimse fark etmedi yerdeki eski gümüş aynayı, sonra yağmur durdu, insanlar çıktı saklandıkları köşelerden.

Takıldım birinin ayağına, aldı eline beni kapağımı açtı, gördüğüm ne tatlı ne güzel bir genç kızdı. Acelesi vardı belli ki hızlıca saçlarını düzeltmeye başladı, makyajına da şöyle bir göz atıp hazır olunca attı beni yine eski yerime, canım acımişti biraz ama ne önemi vardı. Sadece bir aynayım nasıl olsa....

Biraz sonra biri daha fark etti beni. Bu seferki daha heyecanlı biriydi, ellerinin çabukluğundan ve telaşından anlamıştım. Kapağım açılınca da yanılmadığıma karar verdim. Küçük bir kız çocuğuydu bu gözleri pırıl pırıl, saçları ışıltılı. Güler yüzlü ve tecrübesiz bir ifadesi vardı, gözleri dikkatlice az önce gizlice yediği çikolatanın izlerinin kaldığı ağzına bakıyordu. Hemen bir karar verip montunun koluyla temizledi ağzını. Tam işini bitirmiş gidecekken beni tekrar eline aldı. İyice baktı. Hoşuna gitmiş olmalıym ki cebine attı beni ve yine bir koşturmacadır başladı. Yol boyunca sarsılıp durdum. En sonunda dayanamayıp düştüm yine yere ...

İki gündür düştüğüm yerden kimse kaldırmadı beni. Tam umudumu kaybedecekken yeni bir el hissettim kapağımda. Bu el sakın, güvenilir bir eldi ama titriyordu. Öyle titriyordu ki yeniden düşeceğim sandım. Kapağım açılınca gördüğüm kırışık bir yüz, yorgun ve düşünceli bakan gözler ve beyaz saçlar oldu. , Sanki hiç bu kadar güvende hissetmemiştim kendimi çünkü anlamıştım bir anneydi o ve diğerleri gibi beni bırakıp gitmezdi. Öyle de oldu. Yaşlı kadın cebinden bir mendil çıkarıp önce iyice temizledi beni sonra da güzelce çantasına koydu. İşte yeni evimi bulmuştum artık..!

ANKSİYETE

Selin İlçi

Nedir bu içimi kemiren? Nereden çıktı bu huzursuzluk? Stres desem stres değil, utanç desem utanç değil. Sanki pişmanlık ve suçluluğun bir arada bulunduğu bir ruh hali. Peki ama neden, neden ve nasıl ortaya çıktı bu his?

Her insan ister istemez bir sosyal kitlenin-buna toplum veya grup diyebiliriz- üyesidir ve her insanın bu kitlenin getirdiği normlara ayak uydurması gerekir. Bu normlara uymayanlar toplum tarafından hoş görülmez ve dışlanır. Bunun sebebi bazen bir davranış, fikir bazen de sadece dış görünüş olabilir. İnsanların giyim kuşamları, dövmesi, piercingi, saç rengi, makyajı neden diğer insanları bu kadar etkiliyor merak ediyorum? Kim oluşturdu bu normları, kim koydu bu kuralları? Neden dövmeli bir memur olamaz, neden kahkaha atarak gülemeyiz veya neden konuşmamız, hakkımızı korumamız gereken yerde sadece susarız?

Herkes beni sevsin, kimse hakkımda kötü düşünmesin. Maalesef imkansız hedeflemiştim kendimce. Herkesi memnun etmek mümkün değil. Yaptığım her davranıştan sonra kendimi sorgulayıp 'keşke böyle yapmasaydım, keşke bunu söylemeseydim' desem de sonunda

anlamıştım içimi kemiren sıkıntının ne olduğunu “toplumun cahilliği ve empati eksikliği” bir diğer adıyla “sosyal anksiyete”.

ÇATIŞMA

Üvercinka

Böyle bir başlığın altında ezilerek mi yazıyorum yoksa paylaşıyorum düşüncesiyle içim mi rahatlıyor çözemiyorum. İyi kötü insanın iniş veya çıkışı vardır. Beni ele aldığımızda inişin baskın olduğu dönemin içinde olduğum düşüncesindeyim. Şöyle düşünebiliriz aslında; her insanın mutlaka geçirdiği, sanki stres bombası denilen topun içinde hissettiği dönem diye adlandırabileceğimiz ve bunun birlikteliğiyle alınan sıkıntı, hüznün, öfke gibi daha birçok duygularla ilerlediğimiz zaman vardır. Belki de bunların daha ilk tecrübesindeyim ve bu tecrübenin beni ayakta tutmasını sağlamayı amaçlıyorum her zaman dilimi için. Üniversiteye girmek için daha ilk yılım, bunun vermiş olduğu stres ve aynı zamanda rahatlık vicdanımın sızlamasına daha açıklayıcı olmakla birlikte korku biriktirmeme sebep olan bir yıl bana göre. Bununla birlikte hâlâ süregelen umutsuzluklar olduğundan yaşamak istediğim zamanı, anıyı içimde barındıramamaktan kendimle çok çatışıyorum. Olay aslında buradan başlıyor.

Kendimi yönetmemeyi seçmiştim yolun en başından ve nasıl alıştıysam öyle gitmeye devam ediyorum. Değişmeyi deliler gibi vahşice istesem dahi bunu gerçekleştiremiyorum. Bu daha çok sinirlenmeme sebep oluyor her şey avcumun içindeyken bir anda itiyorum ve kesinlikle kendime kızdığım nokta aslında bu. Alışılan veya alıştırılan hayatın dışına çıkmak çok zordur bir insan ve insan zora gelmemek için daha baskın olan zorluğu çekmeye devam eder. Ben bu çıkmazın içindeyken daha ne kadar sürüklenebilirim bilmiyorum. Bu sefer zora gelmeyi seçmek istiyorum. Kendimce her yolu denemeye çalışıyorum. Hayatı tanımayı, bir sınav olarak görmemeyi, hiçbir şey yaşamadan ölmemeyi ve en önemlisi kendimi suçlamamayı seçiyorum. Umarım yolumu bulurum :)

BİLİNMEYEN SEVGİLİYE MEKTUP

Zer0

Bir kız çok seviyorum ama karşılıklı bir şey olduğunu sanmıyorum.

İlk kez onu 10. sınıfta okul koridorunda bir yere giderken gördüm. Bir takı takmıştı ve bana güzel durup durmadığını sordu. Ben ise cevap verememiş buz kesmişim. Şu an fiziksel olarak uzak olmasak da kalplerimiz çok uzak. Onu her gördüğümde içimde bir mutluluk oluyordu fakat onun beni görmediği ve umurunda olamadığımı düşününce içime kaynar su dökülüyordu. Bu aralar moralim çok bozuktu. Nedeni ise sevmeme rağmen konuşamamamdı ve her geçen saniye benim için kayıptı çünkü elden gitme ihtimali vardı. Şu an düşünüyorum da belki de çoktan gitmişti. Onu her gördüğümde şiirler yazmak istiyorum.

Şu an yazdığım yazıyı yazarken onun resmini telefonumda açtım ve bilgisayarın yanına dayadım. Ama o bunu farkında değil. Eğer farkında olsaydı bana ne derdi, bilmiyorum.. Bilmek isterdim ama olumlu olacağını pek sanmıyorum.

Ben yetersizim sanırım.

Sonuçta ne bıçak taşıyorum ne sigara içiyorum ne de bir serseriyim.

Onunla konuşamıyorum çünkü korkuyorum. Ya beni sevmezse. Özür diliyorum bakıp rahatsız ettiysem. Özür diliyorum seni aklıma kazıdığım için. Özür diliyorum seni sevdiğim için. Arada düşünüyorum ben cidden farklı mıyım?

Bazen rüyamda onunla bir akşam yemeği yediğimizi görüyorum. Ama en kötüsü de rüyamda o kadar mutlu oluyorum ki uyanınca gerçeği kabullenmem zaman alıyor ve aklım başıma geldiğinde öyle çok üzülüyorum ki...

Sürekli uyumak istiyorum çünkü gerçek yaşamımda çok üzülüyorum ve bunu tersine çeviremiyorum..

ALTINDAN BİR ÇELENK

Zeynep Güzel

Acı kahvenin ortaya yaydığı o sert koku gibi geçen birçok ömür, gereksiz sorgularla doludur şüphesiz. Basit yaşantıları en karmaşık hale getirecek düşünceler bir kara kedi gibi dolanır zihnin en derinlerinde.

Zamanın umursamazlığı içinde kaybolan mânâ arayışları, zengin düşler ve düşüşler, ardından kapanan bir perde... Kısacası geriye kalan koskoca bir boşluk.

Hayat bir boşluktan ibaretse yaşamının ne önemi var? Hayat neticeler değildir. O boşluğu doldurmak için ne yaptığından ibarettir. Bunun farkında olmayıp neticeye odaklanan her ruh,

kapanan perdenin ardında hayal kırıklığına uğrayacaktır. Bir zehir şişesinden aldığı her yudum umutla kendini zehirlemiş olacaktır çünkü.

Yaşamak için birçok sebep var. Ömrünün akan her dakikasında ıssız patikalardan geçip kumsallara ulaşmak için mesela. Ya da adressiz bir mektubun sahibini bulmak için yola çıkmak, adresini hiç bulamayacak olsan bile. Belki yolun sonunda dünyanın en güzel göğüne ulaşmış olmayacaksın ama ilerlediğin yolda birçok kumsal göreceksin; bir çocuğun annesine neşeyle koşuşundan, bir amcanın torununun koluna yavaşça girip ilerleyişini göreceksin.

Demem o ki; hayat dünyanın en güzel resmini çizmek değil, elindeki boya kalemleri ile atabileceğin en güzel darbeleri atabilmektir.

ÖZGÜR DEĞİLİZ

Ahsen

Acıyla yaşamaya alışır mı insan

Özgürüm derken derken mahkum olmaya

Alışır.

Yaşarken öğrendiğimiz en büyük şey işte “Acı”

Mutluluk için uğraştığımızı sanırken

Önüne sunulmazsa mutluluğuna ulaşamayacağını anlarsın

Özgür değiliz

Kendi hayatımızı yönetsek bile,

Kendi hayatımızın yönetmeni olsak bile

Özgür değiliz...

ZAMANIN PASLI ZİNCİRİ

Başak Özdemir

Mümkün müdür daha önce yaşamamış gibi yaşamak?

Zamanı geri alıp tekrardan başlatmak.

En mutlu anında takılı kalmak

Zamanın paslı zincirlerini kırmak.

Bir yolu var mıdır zamansızlığın?

Bu paradokstan çıkıp kurtulmanın.

Doyasıya yaşamanın

Zamansız bir dünya yaratmanın.

Nedir zamana pas tutturan?

Yıpratıp yaşlandırın.

Bir gökyüzü kadar özgür

Mümkün müdür zamansız yaşayan?

İnsan bu tabuları nasıl yıkmalı?

Kendini aşıp nasıl kaçmalı?

Özgür olmayı başararak

Zamansız bir yarın nasıl bırakmalı?

Yaşamak istiyorum!

Sanki zaman hiç geçmemiş gibi.

Güneş hiç batmamış, gece hiç olmamış

Bir son yokmuş da her şey anlamlıymış gibi.

İlkbahar sabahında açan bir çiçek

Uçan kırlangıç kuşu gibi.

ASENA'YA ŞİİR
Buse Fidan

Mavi kadar sonsuz
Beyaz kadar özgür
Senin kadar
Güzel olmak isterim

Sarı kadar neşeli
Siyah kadar disiplinli
Pembe kadar saf
Senin kadar
Özel olmak isterim

Bir anne kadar sabırlı
Koca bir kurt kadar güçlü
Senin kadar
Güzel sevmek isterim

Rengarenk bir hayat
Kara bir kuğu kadar tezat
Güçlü bir ruh
Senin kadar
'Sen' olsun isterim

TESADÜF

Cihan Albayrak

Dünyanın en güzel göğü altında, kumsalda karşılaştık onunla .
Yosun kokusu sarmıştı dört bir yanımızı
Issız patikalar ortasında .

Kökleri göğe uzanan ağacın altında
Uzun uzun yürüdük onunla .
Yangın yeri olmuştu kalbim
Zamanın umursamadığı boşlukta

YARININ BİLİNMEZLİĞİ

Elif Turğut

Uyanıyoruz her sabah yeni bir güne
Ne olacağımı bilmeden

Planlar yapıyoruz bir önceki günden
O günün bize ne getireceğini bilmeden.

Yarın bir rüzgara benziyor
Bazen sıcak bir günde meltem gibi
Bazen de kızgın çöldeki kum fırtınası gibi.

Ama yine de her gün umutla
Yeni güne yeniden başlamak gerek
Baharda açan çiçekler misali.

ŞİKAYET

Elif Turğut

Şikayetim var,
Çıkarıcı aile ilişkilerine
Saygını yoksunu insanlara
Kalbi buz tutmuş varlıklara.

Şikayetim var,
Aile bağının kutsallığı hiçe sayanlara
Bir kalemde tüm ilişkiyi
Tüm yaşanmışlığı silip atanlara.

Şikayetim var,
Şaka yaptım diyerek
Kalp kıracağını düşünmeden

Konuşan samimiyetsiz insanlara.

Şikayetim var,

Sözde ahlâk timsali olan

Ama sadece konuşup duran

Palavracı insanlara.

Şikayetim var,

İlişkilerinde kabalığı tercih edip

Bir nezaket davranışını bile

Karşısındakine çok gören küstah insanlara.

Şikayetim var,

Bozulan toplum düzenine

Ve bu düzene uymak için

Kendi benliğinden vazgeçenlere.

YARINA KALDI

Enes Arslanoğlu

Sonsuz bir kuyu olan nefretine attın beni

Aynı uçurumdan tekrar tekrar düşercesine hissettim

Kuzey rüzgarlarının kalbindeki soğuşunu

Ben ise istemiştin ki ;

Kalbim renklerinin dansı ile karışsın

Ama maalesef sevgimiz yarına kaldı ...

ÇATIŞMA

Enes Bekir Tanrıverdi

Oğuzhan Keskin

nerden çıktın karşıma?

kuzey rüzgarları mı getirdi seni.

aşkım dipsiz bir kuyu,

yarın ölümle biter mi.
aramızdaki uçurumlar hep böyle devam eder mi.
gözlerindeki renklerin dansı bir gün söner mi..

KAFAMDAKİ SES

Engin Atamer

Onu görmeden yarını nasıl düşünsem
Derin bir kuyu gibi akar cümlem
Kafamdaki ses kapalı kafeste
Kuzey rüzgârı vurur ahenkte
Renklerin dansı gibi kalbi
Bir iter beni bir çeker
Kafamdan seni salmak için
Uçurumdan atlar nefes veririm
Sırf beni esir tutma gözlerinde

ÇAĞRIŞIM

Esmâ Nur Demir

Üzerine düşen koruyucu gölgeler
Hayatın her noktasında kolayca kaçmalar
Denizin kumlarını ceplerine dolduran insanlar
Çocukluğun iskemlesini huzursuzluğa bırakanlar
Zamanın boşluğunda kaybolmaya yüz tutmuştuk
Düşüncelerimiz zengin değildi telefonlarımız kadar
Hiçbir çılgılık uyandırmıyor ruhumuzu
Üzerimizdeki gösteriş kadar gereksiz kuşkular
Gözlerimize ulaşamayan yeşil gerçekler

Bu zamansızlığın içindeki çekiştirmece
Hasret kalınan yosun kokusunu diplerde aramak
Hayatın karmaşasında duygularını kovalamaya üşenenler
Mutsuz olduğumuz yerdir ateşten daha kırmızı
Minik bir hevesti lazım olan
Hayatı zehir olsa içmek için
Acı kahve tadındaydı (artık)hayallerimiz
Yaşamaya degecek güzel günlerimiz vardı heybemizde
Aldığımız nefesi saymayacağımız
Havadan huzursuzluk kapmayacağımız
İçimizde yeşermeyi bekleyen umudun ayak sesleri
Yerde ve gökte ruhları beraber olan güzel insanlar
Kağıda değil hayata atılmaya hevesli sözcüklerimiz
Ruhlarımıza bedenimize ulaştığı gün
Kalıplarda sadece kek yaptığımız gün

DENİZ KENARINDA

Fatma Gül ÇAKIR

Gecenin karanlığında
Uçsuz bucaksız bir deniz kenarında
Kanatları kırık ,kalbi yorgun
Bir ceset uzanıyor kumda .
Etrafa saçılmış sırma tüyler ,

Bitâp iç çekişler...

Uçmak istiyor belli

Yıldızların altında harap serzenişler.

Yaklaştıkça farkına varıyor insan .

Simâ belirginleşiyor ay altında

Yerde yatan kalbi, kanadı kırık ceset ;

Sadece umutlarımınmış aslında.

GÜL VE MUM

Görkem Camadan

Eğer bir kişi üzülyorsa

Endişe etmeyin

Çünkü sevdiği biri var demektir.

Eğer yoksa işte endişelenme zamanı

Çünkü o kişi yalnızdır

Üzülmecek kadar yalnızdır

Öyle bir yalnızlık işte

Üzülmecek kadar...

Öğreniyorsun zamanla kırmayı

Kırıla kırıla

Sonra öğreniyorsun hayatın birini kıracak kadar uzun olmadığını

Kırdığın kişi bir gün gidince

Sevmenin aslında kalpten olmadığını anlıyorsun zamanla

Sevdiğinle ayrı düştüğün zaman

Asıl sevginin ruhunla sevmek olduğunu öğreniyorsun

Sevdiğinin kalbi durunca

Eğer o zaman içinde sönmeyen bir mum varsa

İşte o zaman yalnız değilsin

Çünkü sevdiğin biri var demektir

Unutma ki yalnızlık sadece Allah'a mahsustur

Yani sevme illa birini değil

Mesela bir köpeği kediyi bir çiçeği

Bir bulutlu çıkacaksın gezintiye

Yani insan parasız kalır, eşyasız kalır

Ama sevgisiz kalamaz !

Sevmek zor iş ne kadar kolay görünse de

Yani birini sevmek demek

Gülü çıplak elle tutmak gibi

Dikeni hissedersin ama elini çekemezsin

Kokusunu içine çeke çeke bitiremediği için

Katlanırsın hem devasına hem de cefasına

Yani sevmek kolay değildir

Sanıldığı kadar zor iştir

Hem gülü tutmayı bilince canını yakmaz

Sevmeyi bilersen de o mum sönmez

SON KEZ

İlayda Nur Arslan

Melike Zeynep Turhan

Elifsu Zeynep Satılmış

Neydi bu içimdeki ona olan?

Aşk mı yoksa bağlılık mi

Cevabın ikincisi olduğunu düşünürdüm

Sonradan anladım cevabın birincisi olduğunu

Bir kalpte ikisi bir arada bulunabilir miydi?

Hem sevgi hem nefret

Bir kişi için

Nefret mi sevgiyi beraberinde getirdi

Yoksa sevgi mi nefreti bilinmez

İçimdeki bu haykırış bu yakarış

Aynı zamanda sevgi ve özlem

Hangisini seçmeliyim

Bir şey değişmez gerçi ikisi de aynı acıyı veriyor

Bitti

Sadece sonu kaldı nasıl bitireceğim

Ellerin ellerime değse mi bitecekti

Yoksa gözlerim gözlerini görmese mi

Yine bir çelişki...

UFUK

İlke Kayra Aktürk

Rüzgarlar mıydı kokunu bana sindiren?

Yoksa gözlerinin toprağı mıydı beni diriltten?

Söyle bana düşlerimin kuşu;

Seni delicesine bana getiren.

Yürüdüğüm gecenin yıldızlarında,
Loş şehir lambasının yanında,
Belki hiç bilmediğim çıkmaz haftada,
Seni anımsıyorum, seni özlüyorum.

Anladım ki bana getiren rüzgarlar değildi seni,
Zamansız zamanın ufkunun öncüsünden.
Seni sabahlara sığdıramadığım bir günden.
Yine zamansız yine özlem.

Bende var tükenmişlik kırlangıcı,
Yazdıkça devam ettiğim kuzey ışıkları,
Durmalıyım anlaman nafile günden,
Kokunun yumuşaklığından öpüyorum;
Ruhumun gümüş okyanusu...

♣BADEM KOKUSU

İlke Kayra Aktürk

Gözlerinizin kokusu diyorum bayım, gözlerinizin kokusu...
O berraklığınız içerisindeki güzellikten bahsediyorum.
Mutluluğu bulup huzuru keşfettiğim sizden bahsediyorum.
Masum olan ifadeniz ile başlayan uzun süreli bakışmalarımızdan bahsediyorum.

☆SOLFEJ

İlke Kayra Aktürk

Keman seslerinden seçer miydin beni alaca?
Yoksa sen de herkes gibi aynı mı derdin bana?
Söyle bana alacam, tanımasan bile söyle bana...

KENDİMLE ÇATIŞMAM

Mehmet Türkmen

Ferit Ali Şair

Hiç bilmem ne yaptığımı

Dönüp duruyorum kendi eksenimde .

Tekrar tekrar tekrarlıyorum yaptıklarımı.

O eski yıkık dökük mazimde

Artık sorguluyorum yaşadıklarımı.

Anlam vermediğim bir biçimde

Eskiden yürüdüğüm yollarımı

Tecrübeyle karşılıyorum mutlu bir şekilde.

Şimdi görüyorum güneşli günlerimi.

Hiç bitmeyen geceleri

Rengarenk bahçeleri

Özlem duymuyorum o karanlık mağaraya

ÜVERCİNKÂ'NIN SEVDA KÖŞESİ

Cehennemden korkacak olsam

Tutulur muyum bu sevdaya

Ben senin aşkınla yanarken

Cehennem hafif kalmaz mı bana

Bir gece titreyerek uyanırsan

Bil ki!

Resmini öptüğüm andır

Bir gün yaşlar süzülürse o güzel gözlerinden

Bil ki!

Yokluğundan öldüğüm andır

TARTIŞ(I)YORUM

Ahsen &Doğa

RUS EDEBİYATI

D: Rus Edebiyatı bence fakir edebiyatından başka bir şey değil. Hepsinin "yırtık" cebinde 2 ruble dededen kalma piposuyla son acı tütününü içiyorlar. Akşam yemeğinde de kurumuş ekmek... Elbette edebiyat yaşanan dönemi yansıtır ve Rusya o zamanlarda gerek sosyal yapıdan dolayı gerek siyasi olaylardan kaynaklı fakirdi. Ama devamlı bu bakış açısıyla yazmak bence dramdan öteye gidememektir.

A: Bence de o dönemdeki romanların önemli eksiklerinden biri de dönemi anlatırken ya çok mükemmel ya da beterin içinde anlatmaları. Genellikle roman karakterleri o kadar fakir oluyorlar ki okurken "ben neredeyim?" oluyorum. Bence anlatılırken her iki tarafa da eşit değinilmeli çünkü hayat tek yönlü değil, her çeşit insan var. Mesela bizim edebiyatımızda da Meşrutiyet dönemi böyle, örneğin Eylül romanı orda da karakterler hep zengin ve bolluk içerisindedir.

D: Evet her iki dönemin edebiyatı da bir konu üzerine kurulu ve dönemin durumunu anlatmaktan öteye gidilmiş. Bunun da okuyucu yormak dışında bir etkisi yok. Bence bir dönemden söz ederken birden fazla kelime kullanabilmeliyiz, o dönemden birden fazla bakış açısı okumalıyız ancak bu dönemleri tek kelimelerle özetleyebiliyoruz. Rus edebiyatı mesela "Raskalnikov" ile Meşrutiyet "Yanlış Batılılaşma" şeklinde özetlenebiliyor.

A: Zaten genel olarak o milletin, toplumun temelinden, kültüründen doğmayan edebiyat anlayışlarında ya aşırıya kaçırılıyor ya eksik anlatılıyor. Yine Rus edebiyatı bunun örneklerinden buldukları durumu bütün gerçekleri ile aktarmaya çalışırken iş rayından çıkmış durumda. İnsanların o kötü ekonominin içinden çıkarmak ya da kötülüklerden soyutlamak yerine bataklığın içime daha çok çekmiş.

D: "Sanat toplum içindir" bakışından çıkıyoruz o zamanda. Edebiyat toplumun dertlerini anlatmak için en etkili araçtır. Eleştirilen nokta üzücü ya da topluma hasar verilen olayların drama haline getirilip olayları fazla duygusal boyutta aktarmak.. Mesela normalde etkilenmeyeceğimiz bir aşk hikayesini içine fakir edebiyatı katarak efsane aşk haline

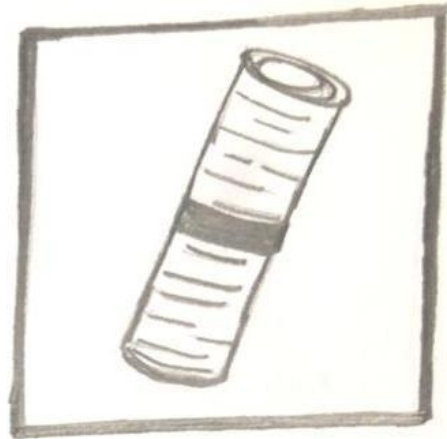
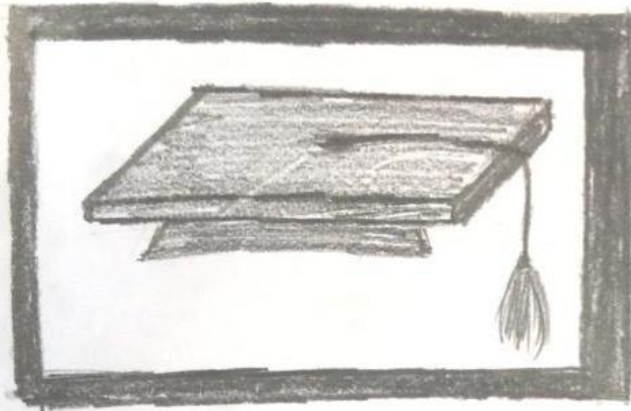
getiriyorlar.

A: Ben burada "sanat toplum içindir" ya da "sanat sanat içindir" görüşlerini savunmuyorum. Demek istediğim şu. Tabii ki sanatçılar toplumun o anki durumlarını aktarmalı fakat zor durumu biraz törpülemeli. Bence kitaplar insanlar için problemlerinden uzaklaşmak için gittiği bir dünya. Romanlar da bu iki yöne de eşit olmalı ki insan ne hayal dünyasında olsun ne de gerçeklerin arasında boğulsun.

D: Kesinlikle üslup çok önemli. Olaylar düzgün aktarılmadığında hem tarihte yanlışlıklar oluşuyor ve okuyucuyu gereksiz hüznünler pembe dizi izlermiş havasına sokuyor. Bahsettiğimiz dönemlerde de tek bir yazar böyle davranmıyor. Maalesef birçok yazar tabiri caizse at gözlüğü takmış gibi aynı bakış açısıyla yazmış ve tek renk oluşmuş.

A: Evet, herkes aynı olayı farklı isimler vererek tek bakış açısıyla yazarak aşk teması altında fakirliği anlatmaya çalışarak tek tip yazılar oluşturuyorlar. Okuyucuyu da o döneme ait başka eserler okumak istemiyor ve dönemlere ister istemez kesin yargılar oluşturuyor bizim gibi :)

D: Açıkçası bizler de aynı şeyleri okumaktan ve bazı duygulardan o kadar sıkıldık ki farklı renkler görmek istememiz kadar normal bir şey yok bence de.



2022



Ayso Kayal Karosaka